

Р. ГУСТАВСОН

КОРОНАТА

Превод от шведски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Било отдавна, много отдавна, преди хиляди години. На дъното на дълбокото море на разкошен трон седял морският цар и всичките му поданици идели от разни страни, за да му засвидетелствуват верноподаническите си чувства. Морските лъвове се търкаляли в краката му, китовете идвали да му изкажат своята покорност, а хвърчащите риби оглаждали с перките си бръчките по царското чело. Всичко това се отразявало в царския трон, който бил направен от най-чист кристал и бил украсен с милиони водни капки. Облеклото на морския цар се състояло от дълга дреха, избродирана от риби люспи, над която морските жители се трудили две хиляди години, и мантия, изтъкана от морски трендафили, конците на които се разстинали на хиляди километри. В ръцете си царят държал скиптър, а на главата си имал корона от ясночервени корали, и макар царският трон да бил на морското дъно, силната и величествена фигура на царя се издигала до повърхността, а короната му излизала над самото море, обвита във водорасли, както казвали хората — всъщност това били дългите коси на царя, които се люлеели по морските вълни.

Морският цар седял на трона, седял и управлявал, но там долу, на морското дъно, правосъдието вървяло тъй бавно, както и у нас, на земята, и затова морският цар седял дълго време, много столетия, без да се вдигне от трона си. Най-сетне толкова се уморил, че решил да си почине. Сложил скиптъра и снел короната от главата си. Но каква приказна картина се явила пред очите на царя! Какво чудо станало с короната му? Червените корали се били покрили с черна земя и по нея били порасли гори, повдигали се планини, зеленеели се ливади; в горите се били навъдили четириноги животни, а в долините се били разположили хора. Всичко се усмихвало весело на морския цар и било пълно с живот и красота. Морският цар плеснал с ръце от радост — никога не бил виждал подобно нещо, та не можел да отдели очите си от чудесната картина.

Но след малко — може би минали няколко години, които се сторили на морския цар като няколко часа — той с ужас забелязал, че хубавата картина изчезва; скоро животът на короната спрял, виждали се само голи скали и се белеели скелети, обвити в морска трева.

Тогава царят се натъжил:

— Ах, картината бе тъй хубава! Защо не успях да я запазя?

И той повикал всичките си съветници, годни за работа, и им заповядал да направят такъв стълб, който да достигне до повърхността на водата. Тутакси се заловили за работа и когато стълбът бил готов, царят турил отгоре короната си, като я украсил със злато и елмази.

Веднъж в хилядата година морският цар имал право да си повдигне главата над морската повърхност и да види залязването на слънцето. Но дотогава той нито веднъж не се бил ползвал от своето право.

„Нищо — мислел си, — не може да има нещо по-хубаво от моето царство.“ А сега чакал с нетърпение, чакал този час, в който ще може да се порадва на своето творение. Трябвало да се чака почти цял век, но за морския цар то не било много. Най-сетне дошъл очакваният ден. Изпълнен с радост, царят взел арфата си, за да изпее химна на щастието пред своето творение, и повдигнал главата си над морската повърхност. Струвало му се, че короната му станала още по-красива, още по-многолюдна, още по-светла, отколкото преди. Големи кораби плавали по вълните и богати градове се издигали по бреговете. Но над тези градове, села и селца се чувал непонятен шум, който изплашил царя, и когато той се приближил към короната, видял, че хората се убиват едни други за златото, с което я бил украсил. Брат отивал против брата си, син против баща си, чували се викове на проклетия, охкане на умиращи... Навсякъде царели страшна скръб и безкрайни бедствия, и всичко това било само заради златото. Тогава разгневеният морски цар ударил с арфата тъй силно короната си, та няколко кораба се разбили о скалистите брегове. Пламнало от гняв царското сърце, развълнувало се морето, зафучало около короната, а вълните с див рев се удряли в скалите. А морският цар хванал с две ръце стълба и започнал да го клати, за да свали короната на морското дъно. Но стълбът стоял здраво, непоколебимо — само от земетресението се разрушили някои градове и загинали няколко хиляди души... Но що значела тази шепа хора? Останалите живи се хвърлили върху новата плячка, върху имота на умрелите и враждата се увеличила...

Тогава морският цар заплакал силно и препълнен със скръб, слязъл в подводното си царство, като се разкаял дълбоко, загдето украсил короната си със злато и елмази.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.